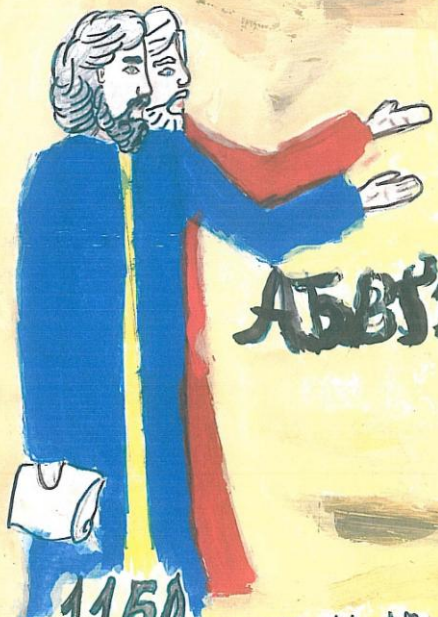

xdn

xdn

На
де
жда
за
Б
ъл
га
ри
я

24 май

АБВУДЕ

1150 години СЛОВАНСКА

Първи сме във всичко

ПЪРВО ОСНОВНО УЧИЛИЩЕ „СВ. СВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ” е едно от трите основни училища в гр. Гоце Делчев. В последните години то се утвърди като най-предпочитаното училище на територията на общината /една част от нашите ученици са от населени места от другите три общини в региона/. През последните десетина години броят на учащите е повече от 650 деца на година. Те се обучават в дух на разбирателство и толерантност.

Училището предоставя възможност на любознателните и инициативните ученици да изготвят презентации, да отпечатват лично творчество, да набират училищния вестник и др.

В училището се поддържа традицията два пъти в годината да се провеждат големи спектакли на сцената на Дома на културата, които дават възможност за изява и стимулиране на творческите изяви на учениците. Голям е броят на нашите възпитаници, които участват в традиционните за училището ни конкурси за рисунка, есе, стихотворение. Те печелят награди на областни и национални конкурси и състезания /„С очите си видях бедата”, „Какво ми дава книгата”, „За хляба наш насъщни”/.

Особено трудно ни бе да изберем сред голямото разнообразие от детски творби най-добрите, които намериха място на страниците на тази малка, красива и съдържателна книжка.

На всички млади творци пожелаваме успешен старт.

**Катерина Янева- Директор на I-во ОУ
” Св.Св.Кирил и Методий” гр. Гоце Делчев**

Химн на I.-во основно училище
„ Св.Св. Кирил и Методий”-Г. Делчев

Музика : Николай Кръстилов

Текст : Иван Мишев

*Училище наше, любимо,
за цял живот мое ще си ти.
Във мене винаги от теб ще има
мечтите, които ми дари.*

Припев:

*Гордост свята ни изтъква,
радостта в очите ни гори.
Ние учениците от първо
първи сме-в учения ,в игри.*

*В теб направих първа стъпка
път към знанието открих.
Тук почувствах първа тръпка
да съм твой достоен ученик,*

Припев:.....

*Бъди във нашите редици
един от нас, днес ти бъди
приятели-съученици
за цял живот ще имаш ти.*

Припев:.....

Дъга

*Ти казваш, че небето се синее.
Защо? За мене то е бяло!
Особено когато се засмееш
и ме докоснеш с топлото си тяло.*

*Ти казваш, че тревата е зелена.
Нима? Та аз я виждам сива,
когато с теб сме разделени
и всичко в тъмен мрак се слива.*

*За тебе жълти са звездите,
за мене са от цвят лишени,
когато са броени дните
до тежки, коренни промени.*

*Когато виждам как си тръгваш
и как дъгата скоро ще отmine,
аз знам, макар да ме залъгваш,
тогава всеки цвят ще си отиде.*

Милеслава Богданова - VII^b клас

Аз не искам зарад мен

*Аз не искам зарад мен
буря страшна да утихва,
от лика ми заплепен
всеки мъж да ме обиква.*

*Аз не искам слънчев ден
да помръква щом заплача.
Тя, тъгата, си е в мен.
Нека да не пада здрача!*

*Аз не искам мойта болка
света красив да наранява.
На тежко страдащите горко,
но животът продължава.*

*Искам само моята усмивка
да радва хората край мен
и всеки, който ме погледне,
да се чувства прероден.*

Милеслава Богданова - VII^б клас

Усмихни се

*Усмихни се! Ще прогониш тъгата,
ще внесеш слънце в инак мрачния ден,
ще спре дъждът, ще разцъфнат цветята,
ще грейне пред тебе светът разкрасен,*

*ще забравиш болки, ще простиш грехове,
отчаяния ще дариш с надежда,
ще намериш пристан в бурното море –
нали усмивката към щастие отвежда.*

Милеслава Богданова - VII^б клас

Най-хубавата

*Хубава е моята родина -
пълна с цветя градина.
Зиме земите ѝ са бели,
а лете - шарени къдели.*

*Обичам те, родино мила.
За друга
не бих те аз сменила.*

Надя Шарланджиева - 4^a клас

Георги Лесферов

Зимата дойде

*Всички птички отлетяха,
а животните заспаха.*

*Зимата дойде при нас
и ни виқа с весел глас:*

*-Елате тук отново
при полята бели.*

*Вижете қолқо много
снежинқи са долетели.*

-Идвам, идвам аз сега !

*И по пътя весел
моят виқ қънти.*

-Ура, ура! Зима е дошла.

Анна-Мария Мингова - 3^а клас

Зимни игри

*Миличко дете,
зимата дойде.
Грабвай ти шейната,
тичай към гората.
На пързалката голяма
отдавна са децата.
Шум се вдига до небе
чакат само теб, дете.
Прупат сняг дебел -
правят те тунел.
Човекът снежен е готов.
И е толкоз нежен, мил,
че го кръстиха Людмил.*

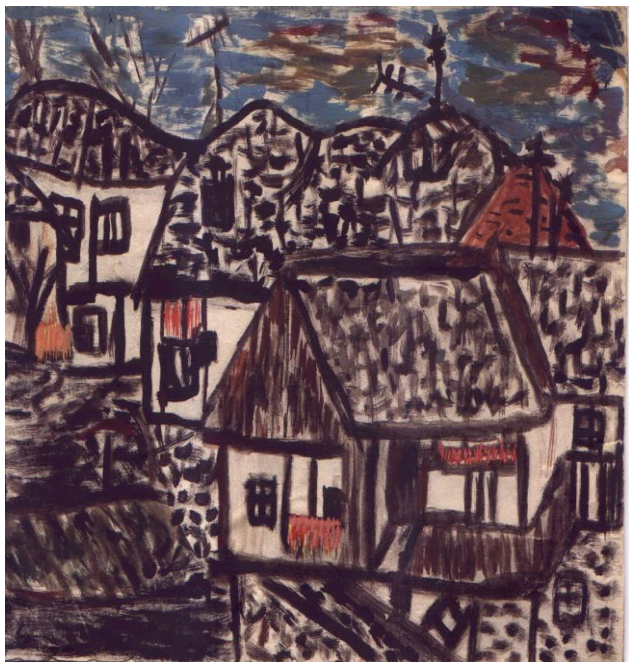
Надя Шарланджиева - 4^a клас

Зима иде

*Дојде зимата ќрасива
сняг засипа наџа нива.
По пџтечки, по поляни
сняг се сипе на парџали.*

*Хајде всичќи на игри.
-Всичќи вземајте шейни!
Хеј-ура! Ура! Ура!
Бјала зима е дошла.*

Крум Динев - 3^а клас

Рисунка : Павел Башев

Сняг

-Сняг вали!
Извика Ваньо.
И всички хукнаха навън.
Полкова е бяло
като зимен сън...

Колко е красиво всичко!
Бяло.
Весело.
Добричко.
Играят си децата
щастливи край елхата.

Цветелена Йокова – 3^б клас

Зима

*Колко съм щастлива.
Така ми е добре.
Зимата пристига
на сребърни криле.
Радваме се всички
зимата е тук,
Вземайте шейните
на студа напук.*

Лили Гюльова – 3^а клас

Разходка

*Ежко Бежко Шаралежко
и Ежқа Бежқа Шаралежқа
се разхождат всеки ден
с малкото им Ежче.
И си викат: -Ей ура,
туқ е нашата гора!*

Цв. Кирилова – 3^b клас

България

*България една
в сърцето ми е тя.
С природата омайна
и с красотата си безкрайна.
Зелените поля
и пъстрите цветя
я правят най-красива,
най-красива на света.*

Вангелина Григорова - 4^a клас

Рисунка: *Цветелина Гелемерова*

Пролетна радост

*Пролет китна е дошла
с поникнали тревички.
На своите крила
я донесли пойни птички.
Цветята разцъфтели
откъсват ги децата.
Слънцето ги гали
щастливо по лицата.*

Вили Пиринска - 3^б клас.

Мил Април

*Мила пролет, мил април
славоят гнездо е свил,
весел, весел във гората
нее за децата.*

*Ах, хитрецу си ти, април.
Слънчо пак къде си скрил?
Защото завалява изведнъж
пролетният едър дъжд.*

Нели Урумова - 3^б клас

Пролет

*Идва пролетта, с птички и цветя.
Всички са щастливи, весели, игриви.
Слънцето огрява, цветята разцъфтяват.
Много хубав аромат има днес в този град.
Птичките пеят, децата се смеят.
Радост голяма вече настана.
Щъркели от юг, ще ни погостуват тук.
Пролетта дойде, да си тропнем ний хорце!*

Магдалена Йосифова - V^b клас

Рисунка: *Магдалена Пантушева*

Февруарско слънце

Февруарско слънце днес изгря
над заснежените поля.
Зарадваха се врабчетата,
размърдаха си крачетата.
Забъбриха рекичките,
всичките, всички.
Зарадваха се децата,
че пролет иде в селцата.
Разлюти се Февруари,
скри се кой където свари.
Забушува снежна буря
на дърветата клоните обрули.
Натъжиха се врабчетата,
простудиха им се крачетата.
Млъкнаха рекичките,
всичките, всички.

Наска Борисова Мангалова - VII^a клас

Пролетта пристига

*Пролетта пристига
с птичи гласове.
Летяща чучулига
с песен ни зове.*

*Препва всяко цвете.
Препва всеки лист.
Грейва над полето
изгревът лъчист.*

Кристина Карпузова - 4 клас

Баба Марта

*Баба Марта щом дойде
хареса си едно дете.
Детето мъничко съм аз
и тя ми каза с нежен глас:
- Искам аз да те зақича,
мое бабино момиче,
с мартеница от мене-
бяла и червена.*

Надя Шарланджиева - 4^а клас

Пеперуда

*Пеперудке тѣй красива!
Приличаш ми на самодива.
Имаш шарени крилца
и големи пипалца.*

*Ти обичаш ли децата
тѣй както обичаш и цветята?
Защото когато си играх,
видях те аз със тях.*

Сузане Караманова - 4^a клас

Коледа

*Блеснала в нощта
приказна звезда.*

*Ангел възгласил,
че Христос се е родил.*

*Светъл миг сега
е отново над света.*

Надя Шарланджиева - 4^a клас

Дядо Коледа

Добрният Дядо Коледа
сега лети в нощта
със свойта шейна.
Дядо Коледа засмян
е в светлини огрян.
На всичките деца-
подаръци оставя.
На всички по света.
Той никой не забравя.

Лехичка

Уж дъждът заваля,
а слънцето изгря.
Но ето в небето
показва си лицето
нежната дъга-
лехичка със цветя.

Надя Шарланджиева - 4^a клас

Дневен режим

*Всяка сутрин първо
зъбките измивам.
После със закуска
чая си изпивам.*

*Пръгват всички рано-
кака, тати, мама.
Аз сама си уча,
защото съм голяма.*

Нанси Терзиева - 2^б клас

Рошко

*Кучето ми Рошко се нарича
и децата най обича.*

*Щом му хвърля пръчка аз,
той донася я от „раз“.*

*Аз обичам моя Рошко,
моят Рошко, Рошко-Божко.*

Лили Керянова - IV^a клас

Коте и баба

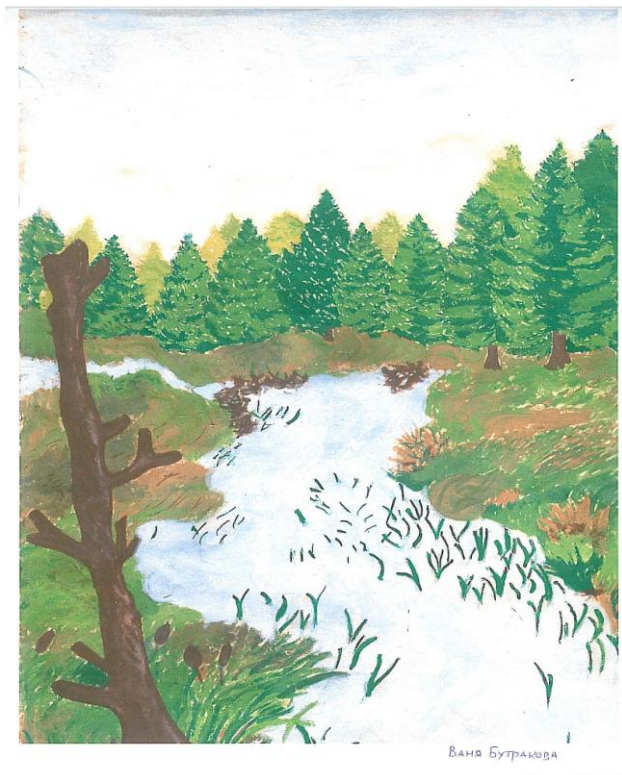
*Както баба си плетяла,
тихичко заспала.*

*Котката изгрива
плетката ѝ развалила.*

*Баба се събуди,
навъси стари вежди.
Баба ми се чуди
каква е тази прежда.*

*Баба на Котана
Лютото ѝ се сжара:
-Лягай на дивана
мъничка Писана!*

Елена Витанова - VI^Г клас

Игра

*Вий деца щастливи,
вий деца игриви
на училищния „стадион”
да направим маратон.*

*И на тенис да играем,
и на мач.
Състезания да правим
чақ до здрач!*

Цветелина Татанова - IV^a клас

На мама

*На мама най-много на света
трябва аз да благодаря.
Че научи ме да пея,
да се смея, да живея.*

*Винаги е тя до мен
и в радостен и в труден ден.
Тя е майка най-добра!
С обич аз ще ѝ се отблагодаря!*

Елена Дюлгерова - VI^a клас

Рожден ден

*Моята сестра любима
рожден ден ще има.
Аз ще ѝ го честитя
и подарък ще ѝ поднеса.*

*И още щом ме зърне
тя ще ме презърне.
Ще приличаме на птички
с моята сестричка.*

Мария Пантушева - IV^б клас

Вярвай

*Вярвай, че след зло идва добро,
тъй както ден следва нощта.
Вярвай, че след суша идва дъжд.
Вярвай, повярвай ми веднъж,
Вярвай, че сред сухи пусти гори
красиво цъфते пак ще разцъфти.
Вярвай, че след хиляди сълзи
усмивка лицето ще озари.
Вярвай, че қолқото по-черен е мрақа,
по-красива ще е светлината.
Вярвай, че қолқото повече загубата горчи,
толқова повече е сладқа победата.
Вярвай, отпий от на вярата сладқия неқтар
от всички Божий дарове,
тя е неизчерпаемият дар.*

Наска Борисова Мангалова - VII^a клас

Приятел

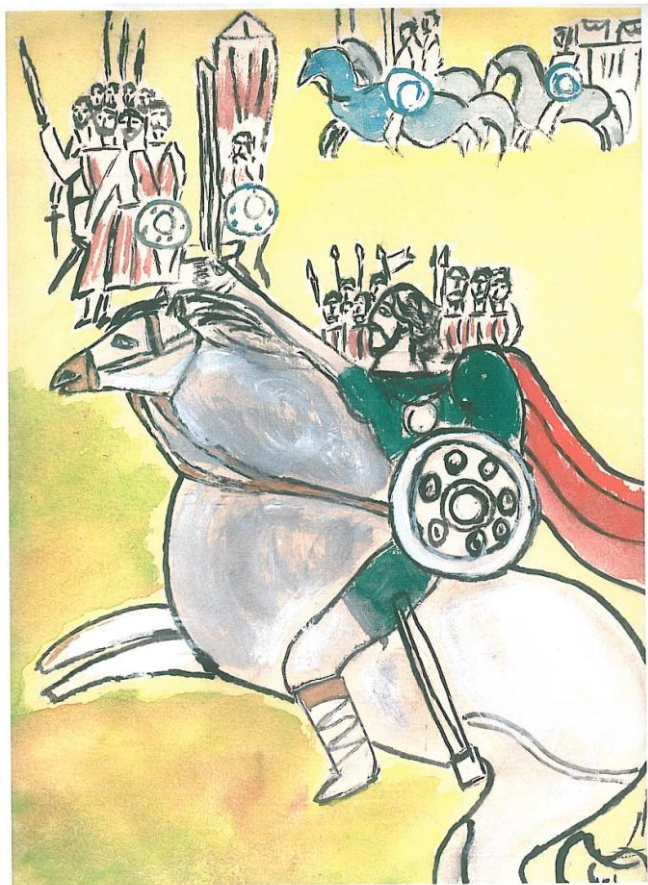
*Приятелят е този,
който ти помага
и това ти дава,
което заслужаваш.*

*Приятелят изслушва те,
когато ти е тежко
и любов изпълва
сърцето му човешко.*

*Приятел не е този,
който само взима.
На приятелят в сърцето
топлина за тебе има.*

*Приятелят до теб е винаги-
за цял живот-
от раждането ти
чак до гроб.*

Надя Шарланджиева - VI^a клас

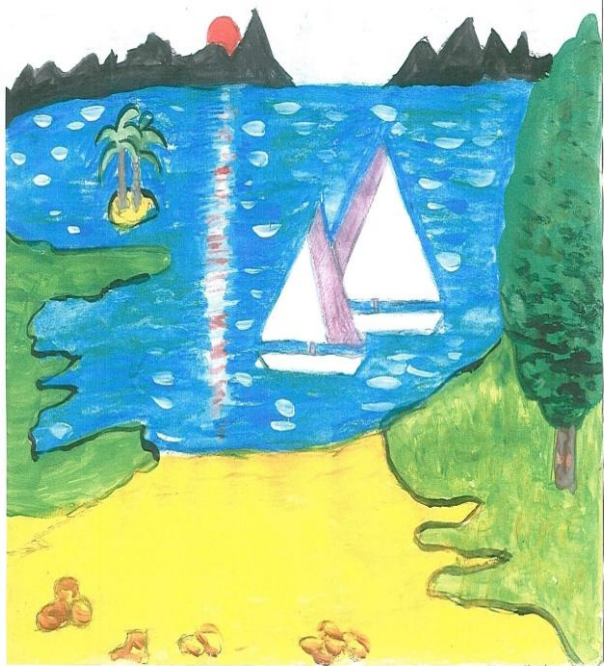
Рисунка: *Стоян Пичков*

Равносметка в земна клетка

Някога в далечни времена,
живели диви племена.
От Урал до Атлантида-
додето мисълта ти стига.
От зори в бран летели
и конете в ручей поили,
стадата по поля пасели.
Юнаци славни били.
Писменост за хората открили
и дворци прекрасни построили.
Машини умни всякакви създали
от тежък труд човека отървали.
Скоро тясна станала Земята
за хора, дето тъпчат я с краката,
за хора с пъклени проекти
да владеят даже другите планети.
Отровили реките и Земята,
Тиса, Дунав, Арда и Марица.
После всичко хвърлили в морето
и озонна дупка сторили в небето.

Дърветата прекрасни оголели
и полята златни пожълтели,
в морето рибите измрели,
в небето всички птички онемели.
Чуйте хора по света,
чуйте бели, черни и мулати,
чуйте бедни и богати,
чуйте и вие политици,
дето смятате се за умници,
стене нашата Земя рождена,
от алчност днес е наранена.
Дружно нека да живеем,
да се трудим и да пеем.
Щастливи да са днес децата,
за да има Слънце утре над Земята.

Мария Пантушева - IV^б клас

Мадия Кайрובה - Маша

На морето

*Аз отидох на морето
и хванах попче за нослето.
Тко започна да ме гони
но добре, че бях със панталони.*

Румяна Пелтекова – II^a клас

Пчеличка

*Пчеличке мила
шарена и работлива.
Летиш ти пролет, лете
от цвете на цвете.
Събираш вкусен мед
по- сладък и от сладолед.*

Вангелина Григорова - 4^a клас

А нужно е само,
за да бъдем пак хора,
едно приятелско рамо
да ни бъде опора...

Колата ни буквално подскочаше от дупка в дупка. Всъщност, колкото повече се стараехме да избегнем огромните ями, зейнали като кратери на вулкани върху шосето, толкова по – трудно ни бе да намерим място, през което да мине автомобилът. Не помогнаха нито разярените викове, нито поздравите, отправени към близки и не чақ толкова близки роднини на длъжностните лица, отговорни за състоянието на пътя. Напълно в реда на българския манталитет и

светоусещане, някои бяха преценили, че още един асфалтов слой може лесно да се превърне в летни вили край морето. Какво да ти кажа, приятелю, разни хора – разни идеали. На тебе ако ти възложат задача, която ще промени съществуването на хиляди хора, сигурна съм, ще направиш всичко по силите си, за да я свършиш. Ще се въртиш нощем в леглото си, както има една приказка – разбойници ще сънуваш, ама няма да оставиш нещата недовършени. Просто е лесно да рушиш, да грабиш. Трудното е да съграждаш, да оставяш нещо след себе си, да бъдеш човек и така да предпазиш тия около теб да не станат животни...

В подобни размисли протекоха следващите ми минути лъкатушене из нищото. Колата подскочаше от дупка в дупка, а зъбите ми така се разклатиха, че, аха да паднат, ама се връщаха на мястото си, за да усетят поредната неравност. Какво да ти кажа – живот. Едни си правят слънчеви бани, а пък други дават в жертва на

мизерно свършената им работа и последните си здрави зъбци. Чудех се с каква съвест са казали длъжностните лица, че всичко в района им е наред. Слава Богу, че сезонът беше такъв, та хората не пътуваха много-много в това направление, иначе отговорникът за пътя сигурно щеше да бъде повишен в чин „Главен поп“. Какво да се прави! Някои твари просто не могат да станат човеци. Раждат си се животни и си умират такива, а останалите страдат...

И тогава се случи онова. Картината, която видяха очите ми, разтърси из основи моето съзнание и в един кратък миг осъзнах, че безотговорните отговорници за пътищата са сред най-малките злини в нашия обикновен живот. Вярно, много семейства бяха почернени заради лошите настилки, острите завои и липсата на маркировка по шосетата. Но в онзи мрачен следобед, мили ми читателю, осъзнах, че много повече почернени животи има по вина на хорското безразличие. Като тайфун връхлетяха върху

нас десетина – петнадесет деца, голи и мършави, изтощени и разплакани, гладни и просещи... Усмивките им бяха така тъжни. Не, извинявай. Това дори не бяха усмивки, а безкрайна тъга и болка, разлята по лицата им. Очите им плачеха и сякаш всяка сълза, търкулнала се по кърливите им бузки казваше: „Аз съм още дете! Искам да живея! Къде се дянаха всички хора? Защо никой не желае да ми подаде ръка?“. А после капчиците вода, родени в очите им, се разливаха и падаха на пращия калдаръм. Нечути и неразбрани. Изоставени и сами.

Шофьорът ни, и той човек безчувствен като повечето в днешно време, се опита да продължи нататък. Ала просячетата не му позволиха. Те бяха впили изпочупените си мръсни нокти в гумите, бяха се вкопчили с последни сили в пращната қола и се молеха. Молеха се някой човек да чуе молбите им, да им хвърли коричка хляб, за да им даде надежда за още ден живот. Но кажи ми ти, мили ми приятелю, що за

живот може да бъде този. Какъв е смисълът да гледаш изгрева на слънцето, щом знаеш, че то никога няма да огрее на твоята улица? Защо ти е да стениш за глътка въздух, щом някой по – важен от теб може да ти я отнеме с лека ръка всеки път, когато прецени? И накрая, възможно ли е изобщо да живееш, да се бориш и да бъдеш човек в свят на освирепели зверове?

Лъкатушенето на колата ме изкара от унеса ми. Незнайно как, шофьорът беше продължил напред, оставил зад гърба си просещите невръстни деца. Сега те му дишаха прахта. Стана ми така тъжно за тях, младите рожби на нашата държава, позволила обществото ѝ да се превърне в нагло, жалко и егоистично копие на истинските хора. Замислих се колко несправедлив е всъщност светът, който сме си изградили. Студен, мрачен, егоцентричен... Той беше, всъщност - все още - е причината за нещастията и бедите.

Не мислиш ли, скъпи мой приятелю, че всичко щеше да е далеч по – лесно, ако не аличността и парите формираха човека. Щогава нямаше да има ад, защото щеше да изчезнат злите твари. Представяш ли си каква красота, мир и любов щяха да заляят земята, превърнала се в рай, благодарение на хората.

Истината е, че болката и тъгата далеч не се ограничават с онази групичка бездомни и гладни деца, останала да проси на прашния друм. Проблемът, мили мой, е, че са на изчезване човеците, а се множат ония, дето с лека ръка ще прегазят всеки по пътя към целта си. Нещата могат да са така прости, ако някой или нещо не ги усложнява безсмислено. Все пак някога, в далечното минало, преди да бъдат открити парите и златото, хората са били милион пъти по – щастливи. Щогава не са се купували чувства, мечти, емоции, щастие. Човекът просто е бил човек. Това време може да бъде върнато в настоящето и усмивките отново ще бъдат

*усмивки на радост и гордост. Нужно е само,
за да станем пак хора, едно приятелско рамо
да ни бъде опора. Опитай... Рецептата е
изпитана! 😊*

Милеслава Богданова 16 години

Да стоплим сърцата си

В една слънчева утрин Меца влязла в горската аптека, където продавач бил не друг, а самият Заек, и делово заявила:

- Здравей, Зайо. Хайде по-бързичко да ми дадеш един хляб, че ме чакат вкъщи.

- Ама, Мецо, това е аптека – възмутил се Заекът. – Бива ли при мене храна да търсиш?! Иди в бакалницата при катеричката!

Мечката, обаче, нямала ни най-малко намерение да посети препоръчания ѝ магазин и, възмутена от лошото обслужване на Зайо, го пребила от бой.

На следващия ден сцената се повторила. Заекът пак нямал хляб в аптеката си, Меца пак бързала и не ѝ се ходело до бакалницата, което в крайна сметка се отразило върху невинния продавач.

На третия ден, уплашен, че още един побой върху крехкото му тяло може да се окаже фатален, Заекът отишъл в

хранителния магазин и купи не един, а няколко различни вида хляб. Не след дълго в аптеката се появила Мецо. Още щом я видял, Зайо се развикал:

- Здравей, Мецо! Какъв хляб ти се хапва днес? Имам и типов, и бял, и ръжен, и...

- Какво ти става, бе, Зайо? Защо ми предлагаш хляб? На мен за момента изобщо не ми е притрябвал! По-важното сега е имаш ли олио!

- Нямам олио, Мецо! – проплакал Заекът, след което тежката лапа на мечката за пореден път се стоварила върху злочестия фармацевт.

Смешна история, не мислите ли. Шо, в крайна сметка, за това са вицовете – група хора да се надсмиват над нещастieto, глупостта, лековерието на останалите. Шо народът си го е казал, щом не ти е дошло на главата, значи не е твой проблем. Сега, обаче, искам да ви помоля за нещо друго. Всички ние добре са насмяхме за сметка на зайовите нещастия и е време, колкото

и да не ни се иска, да си вземем поука от историята. Защото, както знаете, шегата е най – добрият способ да си кажем истината без да има обидени. Представете си, ако обичате, че Зайо и Меца не са животни, а реално съществуващи хора, да речем – ученици. Нека заменим аптеката с училище, а търсения от мечката хляб – с джобни пари, вещи, закуска. Видяхте ли какво се получи сега? Да обобщим, за да няма неясноти. Накратко казано, картинката е следната: в произволно избрано училище един ученик малтретира по – слаб индивид, просто защото светът му изглежда прекалено крив и несъвършен. Май вицът загуби своята забавна нотка, а? На мен лично взе че ми стана неудобно, за дето се подигравах с пребития Зайо. Но най – вече се чувствам зле, защото всичко това е реалност, понеже тази картинка не е плод на нечие въображение, а истина, носеща се из въздуха, лъхаща от всяко едно българско училище.

Отдавна, когато бях толкова малка, че смятах физиката и физкултурата за един

и същи предмет / ах, де да бяха!/, та тогава, в онези далечни дни често гледах филми, показващи живота в американските училища. Бяха ми много смешни, тъй като в почти всеки един от тях имаше кадри, в които някой аутсайдер биваше напъхван в произволна тоалетна или кош за боклук. От сърце се радвах на училищното насилие, лъхащо от екрана, понеже го смятах за плод на въображението на сценаристите. Казвах си, че няма начин това да е истина и в нашата страна. Със своята детска наивност аз вярвах, че българските училища не познават подобна жестокост. Но, уви...

Минаха години. Излязла от сянката и закрилата на своята начална учителка, аз съзрявах и добивах все по – трезва оценка за действителността. Не знам как точно се случи, но една сутрин просто се събудих различна. Когато си лягах, бях един човек, а няколко часа по – късно бях еволюирала. Претърпяла пълна метаморфоза, аз за пръв път от началото на земния си път

осъзнавах, че училищата ни по нищо не се различаваха от американските, що се отнасяше до насилието, царуващо в тях. Виждах големи батковци да изземват парите на по – малките от тях, да крадат закуските им чрез заплахата, че ще ги пребият от бой. Ставах свидетел на саморазправи между банди и групички, завършващи с безсмислена радост и купи носни кърпички, облени в кръв. Слушах историите на „великите“ ученици, които бяха строшили някой и друг стол в главата на свои съученици, дете бяха изсипали тебеширената вода върху кротките си учители, и се чудех да плача ли или да изпадна в истерия. Ах, простете! Защо говоря в минало време?! Най – тъжното от всичко е, че насилието в училищата се задълбочава и утрото е по – жестоко от вечерта.

Коридорите на училищата са заприличали на лабиринти. Не знаеш кога и от къде ще се появи някой училищен „големец“, който най –

безскрупулно с юмруци ще ти разкъса черния дроб, защото си го изпреварил в тоалетната, или, още по – лошо, направо ще извади хладно оръжие, за да покаже надмощие и сила. Какво да им описваш на подобни сцени? Жестокост ли е да ѝ дадеш контури, живот ли е да го опишеш...

Някой бе казал, че не всеки може да обича, но всеки е длъжен да позволи на останалите да го обичат. Надявам се, че тези думи ще стигнат до онези, които са причина за насилието в училищата. Всяка жестокост на този свят е причинена от студенината в отношенията ни със себеподобните. Дано някой ден насилниците ни позволят да стоплим сърцата им с общата, национална любов, за да се сложи край на ужаса. За да се сложи край на парадокса в изправителните домове да има повече младежи, отколкото в училищата...

Милеслава Богданова 16 години

Рисунка: *Владимир Велинов*

За хляба

- Този беше много интересен виц! – обади се висоқото момче, застана до самия разказвач. – Ама сега чуйте каква шега ще ви разкажа аз. Обзалагам се, че по – хубава не сте чували!

- Не увъртай много – много, ами започвай да разказваш вече, че ме чақат у нас, седнали да вечерят, да им занеса хляба – преќсна го русоляв младеж, облечен в окъсели домашни дрехи. – Пък доқолко вицът ти е смешен, ще преценим сами!

- Слушайте тогава – започна историята си висоқото момче. – На едни габровци им дошли гости, ама само хляб бил сложен на софрата. Посетителите се спогледали недоумяващи що за гостоприемство е това, но домаќинът ги успоқоил, че, изядат ли хляба, ще донесе и коќошќата. Яли каквото яли гостите,

погълнали големи количества от простото ядене – хляба, де – дете им били сервирали и...

В същия миг разказът на момчето бе прекъснат от силен удар по врата му. Всичките му слушатели се умълчаха, спогледаха се един друг, а после отправиха въпросителни погледи към възрастния мъж, прекъснал разговора им.

- Какво ти става, бе, чичо Пешо? Защо удряш сина си така, ни в клин, ни в ръкав? Момчето нищо лошо не е направило!

- Ти да не се обаждаш без да знаеш! – сопна му се разгневеният баща. – Няма по – лошо нещо от туй хляба да наричаш прост и шега с него да си правиш! С Господ и с хляба никой няма право да се шегува! По – свещени неща на тоя свят няма! А вие като гамени сте насядали тука и се подигравате със светините! Безсрамници!

- Ама, чичо Пешо, то това е само виц, майтап, както му е думата! Защо толкова се

тревожиш и гневиш? – заоправдаваха се децата.

- Вие на мене не ми обяснявайте! Много съм видял и много съм чул, ала лоша дума за хляба не знам някой да е рекъл! – в замрежения поглед на мъжа се четяха още упреци, но той ги премълча пред децата. – Пръгвай с мене, Иване! Срамувам се, че съм баща на такъв син, дете възрастен е станал вече, а не се е научил дори пред самата дума „хляб“ да коленичи! Пръгвай, дорде и самия Господ Бог не си обидил с някоя от твоите шеги! – и пред обърканите погледи на насъбралата се групичка младежи и деца, чичо Пешо хвана своя син за ухото и безмилостно го задърпа към къщи.

Така поне си помислиха приятелите му. Всъщност, обаче, бащата и неговото чедо далеч не се прибраха у дома, а се отправиха извън селото, към нивите. Безмълвни и мрачни, двамата вървяха през житата, напред, към хоризонта. По едно време

стигнаха до един парцел земя, засадена с пшеница, и спряха.

- Знаеш ли какво е всичко това, дете те заобикаля тук? – пръв наруши мълчанието чичо Пешо.

- Знам – отвърна Иван.

– Всичко туй е жито. Добруджанско жито, най – хубавото в България.

- Няма хубаво и лошо жито! – отново го смъмри баща му. – Всяко зрънце е полезно, щом от него може да се омеси хляб! Ама ти май тия работи не ги разбираш! Колко голям стана, пък не можах да те науча, не те направих човек! Истинският човек има две светини – хляба и Господ. Първата храни тялото, втората душата му. Ти в Бога вярваш ли, сине?

- Вярвам, тате.

- А защо тогава не се кланяш и на хляба? Защо не коленичиш покорно пред тия жита, благодарен, че имаш храна за тялото си? От мен да знаеш, чедо, всичко на тоя свят произлиза от хляба. Ден първи от

историята на човечеството е денят, в който бил омесен, оставен да втаса и изпечен първият хляб. После се появил Бог и благословил хляба, като рекъл с пет пъти да бъдат нахранени хиляди души. Така Той повелил, че човек трябва да се грижи за хляба си, да се труди неуморно, за да може и в най – тежките си и бедни дни поне хляб да има на трапезата си. Не си ли се питал някога как така коматите и самуните, дето ги ядеш, ти вдъхват такава сила? Те идват от покъналите жита и са наша непрестанна връзка с майката земя. Когато ядеш хляб, ти не поглъщаш просто изпечено тесто, а частица от българската земя и това те прави по – силен. Е, кажи, бива ли точно с хляба да се шегуваш? Огледай се наоколо. Всяко нещо, което виждаш, това море от жита, хоризонта, разстилащ се над посевите, всичко това е хлябът. Безкрайност и могъщество, сила и опора. Представи си живот без въздух и вода, без огън и светлина. Съществуването ти ще бъде празно, сиво, да

не кажа – невъзможно. Същото би било и без светинята, наречена хляб, родена от най – плодородната земя на света – родната. Без значение дали е бял или черен, ръчен или приготвен по други рецепти и технологии, хлябът си е хляб, сиреч сила, живот, светиня!

Народът открай време го е рекъл: хлябът е израз на най – големите, основни нужди на човека, на първичната му природа. Тол и бос, немил – недраг може да се скиташ из света, хляб имаш ли в торбичката си, ще оцелееш. Нали знаеш, остане ли човек гладен, първо хляба търси, защото е храна за всичките му сетива, връзка с непреходното, със земята и природата. Не случайно това изделие не се хвърля – грехота е да пращаш на вятъра светини, от първичното в себе си да бягаш.

Но най – важно за хляба е, че символизира уроците, които си научил до момента в живота си. Защото на тоя свят има само един закон: човек остава на грижите на родителите си, докато се научи

сам да вади хляба си и не започне да цени всяка една трохицка, паднала небрежно на пода под масата. Осъзнаеш ли силата на хляба, не са ти нужни ни пари, ни имане, защото имаш могъществото в ръцете и дисагите си. Ала, уви, сине мои, още не си научил тоя урок. Не знаеш ти нищо за хляба. За тебе той е просто продукт от пшеницата, за истинския човек той има душа.

- Греши, тате! Аз разбрах твоето послание. Помогнаха ми да го чуя и хилядите пшенични класове из тия ниви и осъзнах грешката си. Не бях прав да се присмивам на хляба и моля майката земя да ми прости невежеството. Моля житата да не корят грешника! – и Иван коленичи на сред нивата, а после целуна и самата земя. – Нека ми бъде простено!

Минаха години. Иван се изучи и имаше възможност да заживее и работи в големия град. Но реши да се върне на село, там, от дето бе тръгнал. В центъра на родното си място, той издигна великолепна сграда,

қоято превърна в хлебопекарна. Не, Иван далеч не се надяваше, че ще натрупа огромни богатства благодарение на това си занимание. Просто той никога нямаше да забрави, че хлябът е сила и светлина дори и в най – мрачната душа и реши да се превърне в свещицата, която държи пламъка в душите на всеки от съселяните му жив.

Милеслава Богданова 16 години

Какво ми дава книгата?

Напоследък всички станахме материалисти. Цом нямаме изгода от нещо, страх ни е да се докоснем до него.

Горките книги!

Потънали са в прах в домашната библиотека. Всеки се прави на много зает и ги подминава. А те са събрали толкова тайни и знания, съхранили са историите на древни народи.

Но кой сега го вълнуват такива неща? Трудно можеш да впечатлиш някого, че си прочел нещо. Много по-лесно ще блеснеш, ако разкажеш какво се е случило в дискотеката или как момчето от съседния клас се е сбило с друго заради момиче.

Четенето на книга сякаш е табу. А защо?

Хубавата книга е приятел. Тя те измъква от ежедневието и помага да се потопиш в един друг свят, изграден по подобие на нашия

или съвършено друг. Книгата предизвиква размисъл, кара ни да съпоставяме фактите и последствията от тях, да се смеем и плачем заедно с героите. Нещо повече. Често в сънищата и мечтите си ние се вживяваме в някой от литературните герои и това ни разтоварва и зарежда с нови сили. В момента чета книгата „Децата от улица „Шряскаджийска“ и неусетно тя така ме увлече, че аз се чувствам като част от нея.

Мама не позволява вкъщи да правим бели и аз все се съобразявам какво ще направя, за да не я ядосам. Но потъна ли в царството от бели на тримата палави герои от тази книга, аз се превръщам в част от тази история. Благородно завиждам на остроумието и смелостта на малката Лота.

Героите в книгите могат да ти станат приятели. Но често се случва и друго. Нерядко отрицателните герои също влияят за пречистването ни от негативни прояви. Съдбата им се превръща в урок за нас читателите какво не бива да правим, за да не

изгубим приятелите си, близките си и за да намерим мястото си сред другите.

Аз съм с малък житейски опит и не зная дали някой ще се вслуша в моята препоръка по- често да посягаме към книгата. Но вярвайте ми там ще откриете един нов свят, в който никой не те поучава пряко, никой не те съветва директно какво да правиш. Ти сам правиш своя избор, разбира се, с помощта на писателя. Заключил своето послание в книгата, той се надява да намерим ключа и да го открием. Дай Боже, то да ни направи по- добри. Та нали всички мечтаем за по- добър и свършен свят!

Димитрия Хаджиева – V^a клас

Картина

Пролетта настъпва. Още не е дошъл 22 март, а птиците вече са тук. Ще ми се да се бяха забавили още мъничко. Не си мислете, че не им се радвам, но те са прекалено ранобудни. Това нямаше да е проблем, ако аз не бях малко поспалива. Никак не е приятно както си сънуваш 15-и юни, изведнъж някаква перната бърборица да те събуди. Но да не ви губя времето с моите ядове.

Па, както казвах, въздухът е изпълнен с пролетно ухание. Разцъфтели са зюмбюлите, нежни пъпки са покрили клоните на дърветата.

Ситният синчец е показал любопитно главичка и мътносиньото небе сякаш се оглежда в нея.

В небето се шири приятно пролетно слънце, което може да нацара дори мечката да мърка като малко котенце.

Ако някой може по това време да погледне някое малко селце от високо и да види тази картина ще се почувства като приказен герой.

Огретите от слънцето каменисти улички са самотни, защото с пролетното настроение идва и работата. За някои тя е приятна, за други не чак толкова.

От двете страни на тези улички са наредени къщите.

Като млади невести на сбор те са подредени, видиш ли ги отдалеч ти се струва, че си шушукат нещо, навярно някакви техни си тайни.

Снегът от покривите им го няма вече и керемидите изглеждат по-червени, досущ като изпрани.....

Наска Мангалова VII клас

Рисунка: *Симона Филипова- IV клас*

Най-хубавият дар

Много, много далече, в една малка къщурка, в края на един беден квартал, живеело малко момиченце. То се казвало Лили и нямало нито баща, нито майка. Имало само една баба, която много обичало, но за жалост старата жена била много болна и бедна. Старицата успявала да закърпи по някоя чужда дреха и така едва връзвали двата края. Имали пари само колкото за хляб и добре, че се срещали добри съседни да им дадат по някоя дрешка и дърва за огрев. Било зима. Наближавала Коледа. Студениятвятър, който духал навън, почуквал на малкото прозорче на къщичката, сякаш искал да влезе вътре.

- Бабо! – извикала Лили. – Дали Дядо Коледа ще дойде тази година при нас? Искам, ако дойде, да ми донесе красива кукла. Толкова

много искам! Аз никога не съм имала кукли!
Ще дойде ли Дядо Коледа, а, бабо?

- Дано да дойде, чедо! – каза бабата.

На другия ден било Бъдни вечер и преди да си легне, Лили отворила прозорчето и като всички останали деца си оставила пред него малката дървена обувчица. Когато си легнали, тя заспала с надеждата, че ще получи за Коледа красива кукла. Баба ѝ не могла да заспи дълго време, защото ѝ било мъчно, че няма пари да купи на единствената си внучка подарък. Не след дълго сънят я преборил и тя също заспала.

Докаато двете спели, завалял сняг. Ама такъв хубав, бял и пухкав сняг, който бързо покрил къщите, улиците и дърветата. В това студено време на едно клонче на отсрещното дърво мъничко врабченце треперело от студ, сгушило главичка под крилцето си. Снегът го навалял и на него му станало толкова студено, че затреперило още повече. Той ядосано хвъркнало към прозорчето, където стояла обувчицата на

Лили. Малката птичка видяла обувчицата и се зарадвала. Мушна се в нея като в колибџа, свила се на тихо и топло и заспа сладко, сладко. А снегът валял цялата нощ, затрупал всичко наоколо. Обувчицата на Лили също била скрита под бяла пелена.

На сутринта, когато момиченцето се събудило, се зарадвало много на снега. То се сетило за обувката си и изтичало до прозореца. Отворила го и що да види – там, където била обувката ѝ, сега имало купчина сняг. Тя разровила бялата купчинка, вдигнала дървената обувка и пъхнала ръчицка в нея.

-Бабо, бабичке! Ела да видиш! Вътре има нещо мекичко! Колко е хубаво и колко е мъничко. Какъв хубав подарък! По-хубав и от кукла дори, защото може да ходи, да хвърчи и да чикчирика. Бабо, виж, че Дядо Коледа не ме е забравил! Цяла зима ще се грижа за него, ще го храня с трохици, а напролет ще го пусна да свие гнездо на крушата!

Същата сутрин много деца намерили подаръци в обувчиците си и били много щастливи, но най-щастлива от всички била Лили, защото получила най-хубавия дар.

Елена Делибеева – VI^в клас

Какво очаквам от Коледа?

Самото усещане, че идва Коледа е очакване. Това очакване дни преди празника витае около нас и прониква в душите ни, защото по Коледа целият свят иска да бъде по-щастлив.

Всеки от нас бърза да зарадва хората край себе си с празничен подарък, с добра дума или хубаво пожелание. Или поне с една усмивка, за да грейне в очите дори у непознатия топлота. Струва ми се, че моето усещане и очакване от сегашния Коледен празник е по-различно от друг път. Може би по-добре сега съм проумяла многото посоки, без които не можем да бъдем човеци и повече от всякога очаквам хората да се върнат към християнските добродетели, за които много често се забравя в бързината на ежедневието. Очаквам хората да не бъдат агресивни, да си помагат повече - без самоизтъкване. И да не забравят, че няма сезон за благотворителността. Очаквам на Коледа и подаръци, разбира се, защото около този

ритуал има и приятна атмосфера и много мили думи, които всеки от нас иска да чуе. Още повече че около този празник е и моят рожден ден.

Идва Коледа! Очаквам я с нетърпение! Очаквам и празничната суетня вкъщи, и разчупването на коледната слънчева пита. Нощта на Коледа за всеки от нас е и вълшебство, и равносметка, и очакване на нов късмет.

В тихата и свята нощ на Рождеството очаквам Коледната магия да изпълни домовете ни с особена светлина и настроение. После ще дойдат коледарите, които ще изреждат пожелание за добруване и берекет. Кукери ще се разскачат, за да прогонят злите духове.

Очаквам весела Коледа и щастлива Нова година, когато на семейната празнична вечеря ще вдигнем наздравница и ще си пожелаем здраве, мир, любов и успехи в училище и в живота.

Мария Терзиева - 4^б клас

Може ли човек без любов?

Известни писатели и поети са създали много романи, стихотворения и песни за любовта. Едни от най-великите литературни произведения са посветени на същата тема. Любовта не е само тема в литературата, но е и неразделна част от нашия живот.

Любовта съществува още от първия миг на нашето съзнателно съществуване и се превръща в действаща сила в него. Ето защо без нея животът ни би бил труден, безсмислен и дори невъзможен. Сблъскваме се с любовта още от най-ранно детство – обичта към майката. Тази обич е може би вроден инстинкт на всяко дете, продиктуван от нуждата от майчина обич, ласка и закрила. Те дават на малкото човече възможност да расте здраво и щастливо. Майчината обич е толкова силна, че заради нея майката е способна на всичко. Нищо не

би могло да я спре да защити и отгледа рожбите си.

Много силна е любовта към родината и родния дом. Тя ни кара да милеем за бащиното огнище, независимо в коя точка на света се намираме. Без тази обич ще бъде духовно изгубени. Никъде по земята не бихме могли да се чувстваме спокойни и сигурни. Тази обич поражда познатото на всеки, който е в чужбина, чувство – носталгията.

Никои не може без чистата човешка любов, която се заражда между двама души – мъж и жена. Когато се сблъскваме с това чувство, то изцяло ни променя. Всеки от нас търси в живота си истинската любов. Понякога тя идва ненадейно и неусетно, а в други случаи – постепенно. С магическата си сила тя ни кара да виждаме един по-добър и по-съвършен свят. Това прекрасно чувство осмисля човешкия живот, прави хората по-добри и по-възвишени, способни да различат доброто от лошото, красивото от грозното, истинското от фалша. Така тя – любовта –

събира двама влюбени и те създават поколение. Човечеството не би оцеляло, ако я нямаше магията – любов.

Смятам, че любовта е най-прекрасното, светло, нежно и пречистващо чувство, което хората познават. Без нея животът не би бил толкова красиви изпълнен с емоции. Без нея не би съществувало нищо гравивно. Без нея човешкият род загинал.

Мария Менова - VII^a клас

Рисунка: *Симона Филипова- IV клас*

Слънчева поляна

Наистина бях уплашена...

„Защо?“ - ще попитате вие. - Ами защото посред бял ден някой много усилено и с голямо желание се удряше в прозореца ми. Но какво беше това гигантско насекомо? Та то скоро щеше да пробие дограмата, Изтичах... и познайте какво видях! Едно добре оформено коремче и дебели крачета. А, можете ли да си представите...? На гърба му имаше перка! Чакайте малко сега, тук е станало недоразумение, аз не може да виждам:

- възпълничко насекомо;*
- удрящо се в дограмата ми;*
- ръкомахащо с пълничките си ръчици;*
- аз НЕ сънувам;*

И въпреки че бях уплашена, това непознато същество ми изглеждаше добродушно. Аз се претраших и отворих

прозорца (тук очаквам бурни овации за смелостта ми).

- Кой си ти?- беше логичният въпрос от моя страна.

- Какви са тия въпроси? С теб не се ли познаваме?

Сега тук трябва да отбележа, че това НЕ беше насекомо. Но, между нас казано, това или всъщност той ми изглеждаше познат. Но откъде ли можех да познавам подобно мъничко летящо човече?

- Не, ти ме разочароваш! Нима наистина не се сецаш кой съм?

и той обидено скръсти ръчици. - Та аз съм Карлсон, от покрива...

Да! Да! Карлсон от покрива тук при мен! Наистина НЕреалистично! Та той е приказен герой, измислен. Тук имаше нещо гнило!

- Омръзна ми да си губя времето с теб! Хайде, идвай! И, по възможност, не, задължително да вземеш няколко кифлички от бюфета.

- Ама ние, къде ще ходим?

- Не задавай излишни въпроси, взимай кифличките и да вървим!

Аз безропотно изпълних заповедите на Карлсон и тръгнах с него. Сега вие да не си помислите, че съм твърде наивна и прекомерно доверлива. Просто това малко летящо човече ми вдъхваше доверие. И тръгнахме, както вече споменах. Зад себе си оставих разхвърляната детска стая и запотения прозорец от дъха на моя приятел. А часът беше едва един следобед, мама и тати щеше да се върнат чак в шест и половина довечера. Времето беше на наше разположение. Качих се на гърба на Карлсон и двамата полетяхме над всичкитопокриви. Преживяването беше незабравимо.

- Първата спирка от нашето малко пътешествие е да полетим до моята къщичка на покрива в Стокхолм. Ха, познай кой е най-добрият летец в целия свят! Ще ти покажа моите картини с червени петленца, ще пием какао и ще ядем. . .

- Кифлички - довърших аз.

- Точно така - поощри ме той.

Всичко в съзнанието ми се избистри. Припомних си ясно сюжета на трилогията за Карлсон. Сега вече се чувствах спокойна - не ме беше отвлякъл сериен убиец. Едвам се чувахме двамата. Перката вдигаше повече шум, отколкото три реактивни самолета. След малко се приземихме.

- Нима за десет минути стигнахме до Стокхолм? – погледнах недоверчиво часовника си.

- Колко пъти да ти кажа, че аз съм най-добрият летец в целия свят?

С това той прекрати разговора и аз не задавах повече въпроси. Дълго останахме в къщичката на приятелят ми. Всъщност, той беше доста гостоприемен, но и малко самоуверен. Като цяло, беше най-забавното летящо човече, с перка на гърба, което бях виждала някога. Или може би единственото.

- Добре, защо точно аз? Има толкова много други деца! - заговорих първа аз.

- Шакова право имат само тези, които са прочели всички книжки на Астрид Линдгрен.

След като изпихме кафеа и опустошихме кифличките, Карлсон грижливо заключи вратата на дома си и отново полетяхме. Но той не пропусна да мине през прозореца на най-горния етаж на къщата, в която той самия живееше на покрива.

- Хей, Дребосъче, какво си се замислил?- махна Карлсон на едно момче на възраст почти колкото моята.

- О, Карлсон, ето къде си бил! Ела да налепим марките в албумчето.

- Шц! Не мога, положително не мога! Имам да свърша малко работа, после ще дойда! Чао!

Летящото човече натисна големия червен бутон на корема си, който аз чак сега забелязах, и ние потеглихме.

- Сега отиваме на Слънчева поляна. Чувала си я нали?

- Всъщност, не - засрамено отвърнах

аз.

- Ами, това е едно село, заградено с висока ограда. Там живеят всички герои от творбите на Астрид Линдгрен.

- Всички'? - невярващо запитах аз.

- Всички - потвърди Карлсон.

Скоро пристигнахме и пълничкият чичко не беше излъгал. Шук наистина присъстваха всички приказни герои.

- Карлсон, не се ли умори?

- О, не - успокоително отвърна той. - Аз съм мъж в разцвета на силите си.

Шук беше наистина забавно. Пипи, Томи и Аника усилено се втрещваха в тревата и аз веднага се досетих, че играят на нещотърсачи. Емил от Лъонеберя беше нахлунил супник на главата си и не можеше да го махне. По челото му се стичаха вадички супа типично в негов стил. Децата от Шумотевица играеха на поляната, а Уле усилено къртеше зъба си с надеждата да падне. На една от пейките стоеше Бу Вилхелм Улсон и подхвърляше златна ябълка. На

терасата на една двуетажна къща стоеше тъжно замислено момче, навярно един от Братята с лъвски сърца. Покрай мен мина примитивно облечено момиче, заедно с дружината си - това със сигурност беше Роня, дъщерята на разбойника.

И още много, много други герои видях в този незабравим следобед. Някои от тях познати, други - не толковава, но всички от книжките на Астрид Линдгрен. Това място беше буквално приказно - различно от реалността. И съм сигурна, че все още е. Въпреки че минаха години, Слънчева поляна намирах с радост като по-малка, сега също я намирам, само че малко по-трудно.

Мариела Богданова - VII² клас

Съдържание

1. Химн на I-во ОУ.....	4
2. Дъга.....	6
3. Не искам зарад мен.....	7
4. Усмихни се.....	8
5. Най-хубавата.....	9
6. Зимата дойде.....	11
7. Зимни игри.....	12
8. Зима иде.....	13
9. Сняг.....	15
10. Зима.....	16
11. Разходка.....	17
12. България.....	17
13. Пролетна радост.....	19
14. Мил Април.....	20
15. Пролет.....	21
16. Февруарско слънце.....	23
17. Пролетта пристига.....	24
18. Баба Марта.....	25
19. Пеперуда.....	26
20. Коледа.....	27

21. Дядо Коледа.....	28
22. Лехичка.....	28
23. Дневен режим.....	30
24. Рошкo.....	31
25. Коте и баба.....	32
26. Изгра.....	34
27. На мама.....	35
28. Рожден ден.....	36
29. Вярвай.....	37
30. Приятел.....	38
31. Равносметка в земна клетка.....	40
32. На морето.....	43
33. Пчеличка.....	43
34. А нужно е само.....	44
35. Да стоплим сърцата си.....	51
36. За хляба.....	58
37. Какво ми дава книгата.....	66
38. Картина.....	69
39. Най-хубавият дар.....	72
40. Какво очаквам от Коледа.....	76
41. Може ли човек без любов?.....	78
42. Слънчева поляна.....	82

Тази книжка със стихотворения , проза и рисунки на ученици от I-во основно училище- гр. Гоце Делчев е издадена благодарение на спечелен проект на учители от училището.

- *Христина Попаркова*
- *Атанас Перзиев*
- *Ангелина Маркова*
- *Мария Мавродиева*
- *Иван Мишев*

Рисунка на корицата: Люба Илиева- IV- в клас

